

La Iglesia y los pobres

Los equilibrios. Cristo alabó la pobreza, incluyó incluso a los pobres entre los bienaventurados. Iglesia y Pobreza han de ser sinónimos. Sin embargo, hay que decirlo con sinceridad, la equivalencia de los términos, el Iglesia igual a pobreza, resulta no pocas veces difícil de hacer ver a través de los hechos. Demasiadas rémoras que han venido ligando cierta parte — y no la menor, ni la más importante de la Iglesia — al mundo del dinero, a los ricos, hacen ímproba la tarea del cristiano que, frente al no cristiano, quiere hacer resaltar la idea del Evangelio traído a los pobres.

Voces en el Concilio. Hace unas semanas publicábamnos un texto del Cardenal Liénart sobre la urgente necesidad de restaurar a la Iglesia en la pobreza. También el Cardenal Lercaro, de Bolonia, en la discusión sobre el esquema de la Iglesia en el Concilio, habló de la necesidad de —son palabras suyas textuales—, «poner en evidencia la relación que existe entre la presencia de Cristo en la Iglesia y la presencia de Cristo en los pobres». Se trata, pues, de algo esencial. No de un truco para atraer a unas masas —demasiado tiempo pobres y todavía demasiado pobres— alejadas de la Iglesia.

Y cada uno... Es fácil que estemos de acuerdo en que ciertos sectores de la Iglesia deben dar un testimonio más evidente de pobreza. Es posible, sin embargo, que, pensando en lo que otros deben hacer —y que deben hacer, con más rigor, por ostentar mayor responsabilidad por mayor autoridad— olvidemos lo que a cada uno corresponde. Somos Iglesia, y se nos pide también este testimonio de Iglesia pobre, de la Iglesia pobre, y no es tan fácil. Somos poco generosos con los demás, somos poco generosos con nuestra propia Iglesia, con las necesidades de sus obras. Y luego, claro, no puede extrañar que nuestra Iglesia pobre haya de ser sostenida, creada incluso en sus aspectos y formas materiales por los ricos que, además, impondrán su criterio, sus gustos, sus caprichos, si se terciara...

espiritualitat

Fi d'any

No se que te l'últim dia de l'any, que porta de cap a molta gent. Cadascú en el seu món. Uns fent el balanç dels negocis, altres pensant com passaran la nit, aquella nit d'excepció. Uns repassant l'any amb una perspectiva tot pessimista, d'altres preveient amb il·lusió els tres cents seixanta cinc dies que comencen.

I cada un de nosaltres passarà aquesta vetlla de la manera que ell vulgui. Hi ha qui pensa anar a la parròquia a fer una estona d'oració comunitària, amb altres germans, per fer plegats el balanç de tot l'any transcórrut, amb tota la complexitat que comporta. Però fet a grans línies, la nostra vida cristiana ha donat un pas endavant, ha quedat estancada, o bé ha donat un pas enrera? El que la nostra vida cristiana hagi canviat de situació, ha sigut motivat per la meua, la personal, vida cristiana?

Hi ha qui farà la segona edició de la vetlla de Nadal. Anirà a casa dels seus familiars dels seus amics a passar-hi una bona estona. Una estona agradable, plena de records, d'alegria sana, d'optimisme cap a l'any que comença, deixant per

passats, tots els aconteixements de l'any anterior.

O potser anirà a passar un dia d'excepció. Un dia, millor dit una nit, en la que no tenen res a veure els tres cents seixanta dies de l'any transcórruts amb seny amb honradesa, amb esforç, en cristià. Ni sembla que comenci amb un pas gaire ben donat les setmanes de l'any nou.

També hi haurà que començarà l'any canviant el calendari i com d'ordinari passarà la diada sense pena ni gloria. Pot ser si, que s'adonarà que les botigues i els periòdics augmenten la propaganda, però creurà que tot és una il·lusió, que en realitat es un dia més que passa en aquesta vida sense nord, sense esperança, suportant el dia en que es va dona compte que existia i que tenia un paper a fer en aquesta representació de la l'història.

Sigui com sigui la manera com passis tu aquest fi d'any, pensa que Déu vol que la passis d'una manera molt personal. Que tu siguis tu, i que el teu pròxim també sigui el que és.

Mn. M. Filella.

L'actualitat té un nom: La neu

Havien ja iniciat la celebració del Nadal. S'havien fet les provisions adients i gairebé tothom tenia planejada la festa. Els balls, els cinemes, els àpats i les reunions de familiars i d'amics estaven a punt de solfa. Era la nit de Nadal.

El dia de Nadal, a mida que ens anarem despertant i llevant, els granollerins ens adonarem, sorpresos, que tota la ciutat estava coberta de neu en proporcions extraordinàries. Ningú no recordava una nevada semblant. I continuava nevant. A la tarda, molta gent havia d'obrir-se camí per a poder sortir de casa. En certa manera, la neu ens havia bloquejat. La circulació quedà totalment interrompuda. S'hagué de recollir i allotjar viatgers de trens i automòbils, que no odien continuar el viatge. El dia de Sant Esteve va sortir el sol i la gent començà a fer-se càrrec que tanta neu no era cap joguina. Un home havia mort. S'havien ensortat sostres. L'atenció de necessitats elementals es feia molt difícil. Calia prendre mesures i la realitat era que no estavem preparats.

Ens havíem preparat, només, per als balls, per als cinemes, per als àpats, per a les reunions de família o d'amics. Per a nosaltres el Nadal era això, després de la paga o la venda extraordinària. No havíem vist més enllà. A tot estirar havíem fet un pessebre i havíem assistit a la Missa del Gall. Però no havíem pensat que l'infant havia vingut al món per a salvar-nos. No a salvar-te només a tu que llegueixes i a mi que escric, i les nostres famílies i els nostres amics, sinó a salvar tots els homes. A dirnos que tots erem fills del mateix Pare i per tant havíem de seure a la mateixa taula sense isolar-nos per famílies o cercles d'amics.

No obstant, més o menys preparats, calia resoldre la situació. I sortí la pala. Poc a poc els camins es tornaren a obrir entre la neu, primer per als vianants i després per al trànsit rodat.

Granollers anirà recobrant aviat el seu aspecte normal i tornarem a deixar la pala. En fer-ho, pemsem si cal eixamplar molt més encara els camins oberts fins a fer de tots plegats una sola família, una veritable comunitat d'homes que s'esforcen en ser dignes de la Salvació que el Senyor ha vingut a portar los.